MAGAZIN Sportiv

La iarbă verde...

Parașutistul

În troleibuz strigă cît poate
Punînd în glasu-i hotărîre:
— Nu mai împingeți, cei din spate,
Că mă pricep... la coborîre!

Portarul de fotbal

Deși nu-i fire mîncăcioasă,
A consumat totul din plasă.
Din deplasare să nu vină
Măcar acum cu... plasa plină.

Luptătorul

Peste iarba răcoroasă
În poiana din vîlcea
Toți au pus pături de-acasă.
Doar el puse o... saltea

Baschetbalistul

Pe drum, un gînd prinde să-l fure
Și spune către copilași:
— Eu sper că pînă la pădure
Noi n-avem de făcut... mulți pași.

Criză de timp...

Sprinterul

Cu o tonă de piper
'! presară el pîrjoala
D:ar așa, el ca sprinter
Să stea bine cu... iuțeala.

Halterofilul

Purtînd, cum i-a cerut nevasta,
Cinci coșuri mari cu bunătăți,
Oftează: — Nici în ziua asta
Nu pot scăpa de... greutăți!

Rugbistul

Își caută un loc anume
Acolo unde-i multă lume.
Deh, ca rugbist, el dă dovadă
Că-i nelipsit de la... grămadă

Catrene de **RADU POP**
Desen de **AL. CLENCIU**

DIALOG...

Portarul: Punctul de 11 m mi se pare foarte aproape!

Centrul înaintaș: Mie... dimpotrivă!

— tore —

VOINICII — Foto: P. Romoșan

Familia „Popescu"

Printre cei aproape 300 de fotbaliști care activează în echipele din categoria A, sînt atît de mulți cu același nume, încît de multe ori aproape că te încurci între... Popești, Ionești sau printre numeroșii fotbaliști care au numele de familie Matei.

Desigur, amatorii de fotbal îi cunosc pe frații Munteanu și pe frații Dridea care joacă la Petrolul, pe Ion Nunweiller (III) și Lică Nunweiller (IV) de la Dinamo București. De curind, în această echipă și-a făcut debutul un alt membru al familiei Nunweiller: Radu, al șaselea frate.

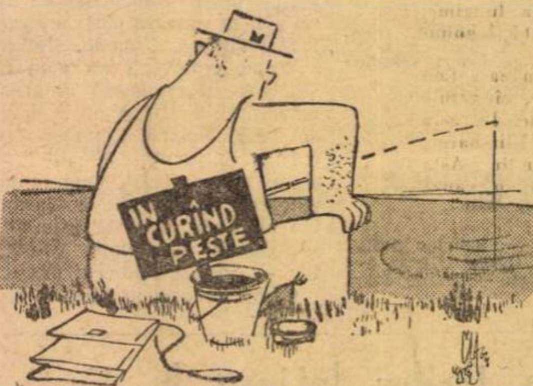
Dar contingentul cel mai numeros cu același nume este cel al Popeștilor: Octavian Popescu — Dinamo București, Dumitru Popescu și Ioachim Popescu — Progresul, Traian Popescu — Petrolul, Viorel Popescu și Cornel Popescu—C.S.M.S. Nu sînt de loc rudă între ei. Îi unește doar faptul că poartă același nume de familie și... pasiunea pentru fotbal. Îi talonează îndeaproape cei cinci Matei: Constantin Matei — C.S.M.S., Tudor Matei — Știința Timișoara, Alexandru Matei — Știința Cluj, Radu Matei și alt Constantin Matei, ambii de la Siderurgistul. Dar, iubitorii fotbalului știu întotdeauna pe care din Popești, Ionești sau Georgești să-i aplaude și să-i admire: pe cei mai buni...

CUPIDON

Fără cuvinte

Desen de CL. NACU

OPTIMISM...
Desen de N. CLAUDIU

ACOLO EI S-AU CUNOSCUT

La meci povestea
a-nceput;
Acolo ei s-au cunoscut
Și-ntr-o secundă Cupidon
I-a săgetat pe stadion.

Dar mai apoi, cînd ea
țipa:
„Hai, Farule, nu te lăsa!"
Iar el striga: Emil, ce stai?
Încă un gol, Dinamo, hai!

În ochii lui și-n ochii ei
Mînia a aprins scîntei
Și rezultatul—l-ați ghicit!
De-atunci nici nu și-au
mai vorbit
...S-au revăzut, și nu de
mult,
În al tribunelor tumult,
Cînd el striga și ea striga:
„Hai R.P.R., nu te lăsa!"
Și nici că se putea altfel
Avînd comun același țel,
Și împreună, de la meci
Prieteni au plecat pe veci...

FL. IORDĂCHESCU

Vestea că ne vom muta într-unul din blocurile de pe Magistrala nord-sud ne-a umplut inimile de bucurie, dar — în același timp — mie mi-a strecurat în suflet o undă de nostalgie.

— Știi — i-am spus puștiului meu — **undeva, pe acolo unde o să ne mutăm, mi-am petrecut anii vîrstei tale.**

Cristian lăsă pentru o clipă împachetatul lucrurilor sale și cu mingea de fotbal în mînă se întoarse mirat:

— Nu mi-ai spus niciodată că ai locuit acolo... Mă bucur, tată. Poate o dată, cînd o să ai timp, o să batem împreună mingea, chiar pe terenul unde ai jucat și tu fotbal cînd erai ca mine...

. . . .

S-a înserat... De la fereastra noii mele locuințe luminile de neon ale Magistralei par uriașe aripi fluorescente. Oare aici, de unde privesc eu, în locul blocului cu 13 etaje a fost odată bordeiul de lut al lui Nea Vasile cîrpaciul? A fost oare cu sute de ani în urmă? Caut să regăsesc în amintiri străduțele întortocheate de altădată, casele vechi cu tencuiala căzută. Unde a fost strada Rădăuți, casa într-o rînă în care stătea Gore, băiatul spălătoresei?

Ieri, cînd am despachetat, Cristian și-a găsit mingea și mi-a adus aminte:

— Tată, mi-ai promis că o să-mi arăți unde jucai fotbal...

Unde jucam fotbal? Cu ce jucam eu fotbal? Cu o biată minge de cîrpă... Ba nu! O dată am avut chiar o minge adevărată. Și am jucat cu ea. Era într-o vară...

Încerc să privesc pe deasupra blocurilor, să regăsesc dincolo de ele, maidanul de lîngă postul de pompieri Radu Vodă. Parcă ieri a fost după-amiaza aceea de vară...

. . . .

...Ora patru după-amiază. Căldurile sfîrșitului de august au gonit lumea la adăpostul caselor cu storuri trase, lăsînd străzile pustii. În colț la Radu Vodă, lîngă simigerie, ne strînsesem șapte prieteni, întreaga echipă de fotbal „Șerban Vodă".

Eram emoționați, trăiam împlinirea marelui nostru vis: aveam o minge de fotbal, o minge adevărată.

Ideea o dăduse cu luni de zile în urmă, Lache. „Ce-ar fi, fraților, să cumpărăm o minge? Una d-aia număru' trei!"

La început am rîs neîncrezători. Se scrîntise bietul Lache! De unde am putea să avem — noi, desculții, — atîția bani?

Dar ideea era prea frumoasă ca să nu ne intre în suflet... Gata! Din clipa aceea nici un ban — pentru vreun covrig cald! Apoi colecțiile noastre de nasturi și bile cu care ne mîndream atîta, au trecut la ștrengarii de pe Lînăriei... Filip s-a despărțit, ce-i drept, mai greu, de compasul pe care i l-a făcut cadou de ziua lui mătușa Zoe, iar Gică și-a vîndut în ultimă instanță cartea de geografie și pe cea de istorie. Apoi, după școală ne-nființam în Piața Mare... Cîte coșuri cu zarzavat n-am cărat noi pentru cei cîțiva bănuți?

Dar ce mai contau toate astea, în ziua cînd deveniserăm posesorii celei mai frumoase mingi de fotbal?

Aproape că uitasem și de meci, necontenind să privim, să mîngîiem bunul cel mai de preț al copilăriei noastre.

Ne trezi la realitate Sile.

— Haideți, fraților. Ne mai uităm la ea și după meci. Acu' se face cinci și dacă întîrziem pierdem cu 3 la 0.

— Păi dacă nu jucăm cum o să fim bătuți? Știi că ești deștept?! se revoltă Gică, centrul înaintaș.

— Dacă așa scrie... uite, negru pe alb!...

Lache scoase din tricoul peticit o bucată de hîrtie și începu să citească cu glas tare:

„Echipa Bucur, către echipa Șerban Vodă

PROVOCARE

Vă provocăm la un meci de fotbal mîine la ora cinci pe maidanul de lîngă pompieri. Pentru a nu ne cotonogi, fiindcă noi nu avem toți ghete, meciul se va juca în picioarele goale.

Cine va lipsi va mînca bătaie cu 3 la 0, conform regulamentului. Hip! Hip! Ura!

Căpitanul echipei Bucur

Leon Comșa"

— **Dacă-i așa, atunci direcția teren...** dădu comanda Gică, becul echipei.

„Terenul" era un loc viran, care despărțea postul de pompieri de o veche casă boierească.

Echipa Bucur ne aștepta nerăbdătoare.

— Era gata să plecăm și rămîneați bătuți cu 3 la 0 — ne întîmpină Leon, căpitanul echipei Bucur.

— E drept că am întîrziat dar priviți ce avem — zise Gore arătînd mîndru mingea nouă-nouță.

— Oho! O minge de fotbal!

Fotbaliștii făcură roată în jurul mingii. O lua fiecare în mînă, o cîntărea, nu se mai îndurau s-o lase.

— Cu asta mai zic și eu fotbal — se bucură Radu, înaintașul centru al echipei Bucur — **poți să driblezi ca lumea.**

În timpul acesta Lache și cu Leon Comșa pregăteau „terenul". Într-o parte a maidanului un bolovan și șapca lui Barbu, în cealaltă două cutii goale de conserve și alt bolovan. Astea însemnau porțile. Tot terenul nu măsura nici 20 de metri, așa că „unsprezecele" era redus la 5 metri. În schimb „lateralul" era întregul maidan, lucru care ne bucura: nu avea cum să iasă mingea din teren.

— Dar n-avem arbitru, remarcă unul din fotbaliștii de la Bucur. **Dați de la voi pe cineva!**

— Tot noi să dăm, care sîntem numai șapte? De unde? Dați voi — sări Gore.

— Păi noi tot șapte sîntem. Egali! răspunse căpitanul celeilalte echipe, ciufulindu-și încurcat moțul de păr.

— Atunci îi dăm drumul și așa, fără arbitru. Adică o să fluierăm fiecare cînd o fi nevoie, propuse Sile.

— S-a făcut! Numai să începem o dată! strigă din „poartă" Lache. Gore își vîrî două degete în gură și se auzi un fluierat de care ar fi fost mîndru orice „vardist" din București. Jocul începu.

Mingea parcă zbura prin gropile maidanului. Băieții nici nu simțeau în picioarele goale zgîrieturile scaieților, înțepăturile pămîntului zgrunțuros și tare, pietrele ascuțite.

— Hai, Barbule, driblează, așa, ușor...

— Paseaz-o, paseaz-o, mă, nu dormi! Dă-mi-o mie!

— Trage, trage... trage o dată!

Gata-gata să fie gol. Dar Lache s-a aruncat voinicește și a prins mingea în ultimul moment.

— Bravo! Bravo! se aplaudă singură echipa Șerban Vodă.

Fazele se succedau fără contenire, mingea se rostogolea cu repeziciune de la o poartă la alta. Gore oprește mingea cu capul și trage. Bravo! Gol!!! Unu la zero pentru Șerban Vodă... Băieții aplaudară frenetic.

E gata să aplaude și vardistul care privește de cîteva momente la meciul nostru. Ilie, vardistul cartierului, mergea grăbit spre cîrciuma din colțul străzii, unde știa că va găsi ceva „rece", dar i-a magnetizat privirile mingea nouă-nouță, care zbura voioasă de la un capăt la celălalt al terenului.

— Ce-o fi cu mingea asta?!? Ce naiba mi-aduce aminte? se întreba nedumerit, cînd deodată mintea i se limpezi. Se vedea în biroul domnului comisar Tărbăcuță. Tocmai venise și domnișoara Lily, drăguța domnului comisar.

— Și ce, nu poți să faci dumneata rost de-o minge de fotbal? Am neapărată nevoie pentru nepotul meu... I-am promis și obișnuiesc să mă țin de cuvînt — parcă auzea glasul înțepat al domnișoarei Lily.

— N-am de unde, puișorule — își frîngea mîinile domnul comisar — **n-am în cartierul ăsta nici un negustor de mingi... Că dacă aș avea, ar fi simplu de tot, s-ar prezenta bobocul cu două mingi nu cu una... Dacă vrei niscaiva farfurii, sau niște poșete, că de-al d-astea se mai găsesc...**

Domnișoara Lily n-a mai ascultat, a plecat trîntind ușa, iar domnul comisar și-a vărsat focul pe el, amintindu-i de toți sfinții și dumnezeii.

„Ce bucurie pe dom'comisar să-i fac rost de mingea asta — gîndi Ilie și un zîmbet hoțesc îi întinse semnele de vărsat care-i împodobeau fața. Se repezi la minge, tocmai cînd Gore se pregătea să tragă un șut formidabil... Gol sigur!

— Mă! Pă loc repaos. Nu mișcă nimeni!

Băieții s-au strîns unul în altul. Au îngălbenit; Lache a simțit un junghi în inimă, de parcă s-ar fi răsucit acolo înăuntru un cuțit.

Vardistul îi privi pe fiecare pe sub sprîncene și țipă cu glas răgușit:

— Bă! Se confiscă! Să vă-nvățați minte altă dată să mai jucați pe proprietatea domnului Bochori.

— Dă-ne mingea, nene, zău că nu mai facem — îndrăzni Gore să vorbească. **Uite, o ținem numai în casă. Nu mai jucăm cu ea.**

— Gura mă, că vă confisc și pe voi. Acu vă înșfac la secție!

De-abia după ce vardistul a cotit pe strada Crișului, băieții au început să plîngă în voie. Cerul a căpătat culoarea violetă a începutului de seară, luceafărul încerca timid să străpungă lumina încă vie a zilei. În aer se simțea o adiere care făcea să fluture părul și să usuce lacrimile.

Într-un tîrziu, Leon, căpitanul echipei „Bucur" se întoarse către noi:

— Haideți mă, fraților, nu mai fiți supărați. Uite... ne-ați bătut cu trei la zero. Și mîine jucăm din nou... cu mingea noastră de cîrpă. E bună și ea.

Gore își îndreptă umerii. În definitiv Leon avea dreptate. Prea era frumoasă mingea ca să ne rămînă nouă...

. . . .

Mă trezi din amintiri țîrîitul soneriei. În casă intră vesel Cristian.

— Tăticule, facem un teren de sport! Așa am hotărît cu tovarășul diriginte.

— Mă primiți și pe mine să vă dau o mînă de ajutor? Și cînd o fi gata terenul, o să vă fac un dar: o minge nouă-nouță de fotbal.

MARIAN SANDU

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, telefon 11.10.05, interurban 72, nr. 1—2, Întreprinderea Poligrafică „Informația", str. Brezoianu 23—25. 40356